

Encarar el 2008

El panorama polític que s'obre davant nostre aquest nou any demana de tots i totes nosaltres un esforç d'anàlisi important perquè ens trobem en un moment d'una certa efervescència i mobilitat polítiques.

No hauríem, doncs, d'aconter-nos amb una simple anàlisi sociològica fixa del moment present perquè allò que succeeix avui depèn, en molt bona part, del que ha succeït al llarg dels importants mesos passats i s'haurà de projectar en el futur immediat en forma de canvis que poden ser de tipus qualitatiu. Convé, doncs, fer un esforç d'anàlisi perquè cada petit error de percepció es pot veure engrandit per l'efecte augmentatiu de l'acceleració dels fenòmens sociopolítics en què ens trobem.

vam esbossar un projecte tàctic (la Ruptura Democràtica per la Independència)¹ i també vam anar ajudant a desplegar diferents elements importants en aquest procés com les CUP (Candidatures d'Unitat Popular) i el FOCDA (Fòrum Català pel Dret a l'Autodeterminació), principalment.

L'aparició d'un nou agent polític important, la Plataforma pel Dret de Decidir, va respondre a l'evolució dels fets. El debat entorn de l'Estatut de les quatre províncies de la regió autònoma de Catalunya (debat que els espanyolistes i que els «autonomistes d'ordre» - com Jordi Pujol - havien rebutjat obertament com a «no convenient» per a no esverar el galliner) va remoure les energies crítiques que van confluïr en aquesta nova

plataforma, a partir d'una barreja d'autonomistes desenganyats i d'independentistes no integrats en el sistema de partits parlamentaris. Les associacions populars coordinades per la PDD ben aviat es van sentir identificades amb el llenguatge democràtic radical de defensa de la nació catalana, que no ha parat d'estendre la seva influència. Des del març del 2006 al desembre del 2007 s'ha produït una evolució important que cal avaluar amb el màxim de precisió. En les nostres anàlisis hem descrit, de manera simplificada, aquesta evolució com el pas de la situació de «desobediència als partits autonomistes» (la manifestació del 18 de març del 2006 es va fer, com sabem, contra la voluntat de CiU i el PSOE) fins a la situació «d'iniciativa po-

La superació de l'autonomisme. Complexitat i dificultats

L'autonomisme està en crisi i no té res a oferir a les classes populars catalanes. Es tracta d'un procés que té les seves arrels més immediates en les frustracions dels debats estatutaris que van tenir lloc ara fa més de dos anys però que encara no estan closos (si més no, el debat estatutari entorn de l'Estatut de les quatre províncies de la regió autònoma de Catalunya).

Tot i que la crisi de l'autonomisme com a proposta política viable és general arreu dels Països Catalans sotmesos a Espanya, s'ha accelerat en algunes zones especialment, per l'ensorrament dels serveis públics (grans apagades elèctriques, problemes greus en els trens de rodalies i en el Metro de València, en les infraestructures hospitalàries, aeroports, estructures de les comunicacions etc.), i que s'ha reforçat per un augment del sentiment de rebuig a la monarquia.

Des de l'MDT havíem previst la importància política d'aquest llarg període ja l'any 2004, any en què

[1] V. al lloc web [www.defensadelaterra.org] l'opuscle de l'octubre del 2004 intitulat «Ara és el moment de la Ruptura Democràtica per la Independència».

lítica de l'independentisme» (iniciativa que s'ha posat en evidència a la manifestació de l'1 de desembre passat).

Paral·lelament l'Esquerra Independentista ha emprès (d'ençà del mes de setembre del 2007) una mobilització menys massiva, però políticament molt significativa, de rebuig a la monarquia borbònica espanyola. Aquest posicionament, iniciat amb la protesta per una visita reial a Girona, ha desenvolupat un veritable moviment de rebuig, reforçat per mitjà d'una solidaritat continuada i creixent. Les febleses del sistema polític autonomista (amb la manca de credibilitat de la proposta federalista que ha aparegut com un veritable «bluf») s'han ajuntat així amb la crítica dels aspectes oligàrquics del parlamentarisme espanyol, posats encara més al descobert en la seva defensa històrica de la monarquia.

L'enfonsament dels serveis públics, a què hem fet referència més amunt, ha posat en evidència l'espoliació econòmica del nostre país, fonament econòmic de la nostra dominació. El sistema espanyol de dominació ha quedat així «amb el cul a l'aire» i la consciència crítica s'ha estès per àmplies masses socials tal com s'ha mostrat d'una manera esclatant l'1 de desembre propassat. L'increment de les mobilitzacions obres (contra els tancaments d'empreses, en defensa de drets laborals, etc.) que posen en qüestió els governs autonòmics, per molt que es diguin d'esquerra, ajuden també a aprofundir el distanciament de les classes populars contra les estructures de poder del règim polític actual.

Ara bé. Tots aquests avanços no són conquestes consolidades. Hi ha diferents febleses a assenyalar:

L'estat de consciència general, fins i tot al si dels sectors disposats a mobilitzar-se, és encara feble. L'autonomisme més espanyolista (la direcció del PSOE bàsicament) ha quedat en evidència de manera general, però l'autonomisme «catalanista» com el que és propi de la direcció de CiU i de sectors importants de la direcció d'ERC, a causa d'aquesta feblesa de la consciència sobiranista, encara té espai per a les seves maniobres de confusió. En aquest mateix aspecte de la consciència, també cal veure com una mancança el manteniment probable de part important de l'expectativa de vot del PSOE. Ara bé, tant el PSOE com ERC o CiU no haurien de creure que aquest vot conjuntural, que sembla que podrien encara tenir, sigui una mostra d'adhesió d'uns votants convençuts de la justesa de les posicions polítiques d'aquests partits,

ni s'haurien de pensar que cal prendre tots aquests vots com un «xec en blanc» per a continuar fent la mateixa política de sempre.

El PSOE té un vot clarament «indult» pel rebuig a l'horror del que podria representar una victòria electoral del PP (dins l'imaginari propi de la clientela del PSOE). I pel que fa a ERC (i en part també a CiU) haurien de saber que tenen un vot «amb el nas tapat», fent servir la fel·liç expressió encunyada amb justesa per Ramon Barnils ara fa uns anys. Ni en un cas ni en l'altre, aquests vots no representen una confiança amb unes formes de fer política percebudes, de manera molt general, com a nefastes. Cal aprofundir, doncs, encara molt en aquesta consciència crítica, per tal que es tradueixi en actituds polítiques més conseqüents.

L'altra feblesa és a nivell orgànic. Les estructures de les plataformes unitàries són extremament febles: estan desplegades de manera insuficient en el territori nacional i no han resolt encara de manera suficient el problema de la línia política a seguir a curt i a mitjà termini. Hi ha hagut un avanç en la coherència entre les diferents plataformes però tampoc no s'ha resolt del tot la multiplicitat de les iniciatives i dels estils de treball encara existents.

Pel que fa a l'Esquerra Independentista també hi ha hagut progressos importants en capacitat de mobilització i d'organització i ha aconseguit una visibilitat social important a través de la tasca de les CUP en el camp institucional, però encara hi podem veure mancances. Una mancança important és la feble connexió entre l'Esquerra Independentista i les instàncies de Ruptura Democràtica per la Independència (la PDD, principalment). L'altra mancança és la feble organitzativa general de nostre moviment, acompanyada de la feblesa política de sectors massa importants encara, sectors incapaços de valorar cap altre treball polític que no sigui la simple agitació o activitat política dirigida bàsicament al mateix moviment (mobilització d'enquadrament).

Més enllà dels eslògans sensacionalistes

Els polítics parlamentaris del règim actual ens han volgut acostumar a la «gracieta ocurrent»: així Carod-Rovira es va quedar descansat donant alegrement una data d'un suposat referèndum per a l'any 2014, com a única proposta. Des de la política seriosa no ens podem permetre aquestes frivoltats. Des de

l'Esquerra Independentista s'han anat desplegant perspectives polítiques interessants que poden servir per a organitzar l'efervescència social i política del moment present. La CUP ha desplegat recentment una campanya «Escac al rei, escac a Espanya – des dels municipis construïm la República dels Països Catalans». Des de l'MDT hem contribuït particularment a aquesta clarificació de l'horitzó polític, publicant l'opuscle «Cap a la República dels Països Catalans», com a instrument aportat a la reflexió del conjunt del moviment.

El protagonisme de la CUP en els darrers mesos està esdevenint cada dia més important i està recollint adhesions en amplis sectors socials, tal com es va posar de manifest a la manifestació de l'1 de desembre passat en què el bloc de la CUP, que va aplegar nombroses persones no enquadrades en la seva estructura regular. Cal reconèixer, però, que la transició des de l'estat de consciència nacional incipient actual a la defensa de la República dels Països Catalans hi ha tot un procés a desplegar.

A més de la mobilització permanent, hi ha la tasca en el camp institucional. La «carta» institucional és molt important en aquest procés i té dues cares: una cara es mou en l'àmbit de la «presència pública» i haurà de ser empresa per la CUP. Una altra cara del treball institucional és la que podríem anomenar de «la nova democràcia»: és la creació d'estructures representatives però desvinculades del marc del parlamentarisme monàrquic de l'Estat espanyol. (i també del parlamentarisme etnòfag de l'Estat francès). El valor de l'Assemblea de Representants Electes dels Països Catalans per l'Autodeterminació és, per sobre de tot, la possibilitat de desplegar noves formes de democràcia fonamentades en la sobirania de la nació catalana i lliures per tant de les restriccions dels règims parlamentaris hostils.

En un àmbit menys explícitament polititzat caldrà sobretot estendre la importància de la defensa del dret de decidir i de les seves conseqüències. L'extensió internacional d'aquesta defensa haurà de ser un dels primers objectius que caldrà començar a desenvolupar. Aprofundir en l'arrelament en les lluites socials haurà de continuar essent la nostra dinàmica de fons.

La tasca és important. Però ara comptem amb uns instruments febles encara, encara que poderosos en potència. El treball sistemàtic i constructiu, als diversos nivells del moviment independentista, serà fonamental en els mesos vinents.

Quin moviment d'alliberament?

El perquè d'aquest article

Si bé és cert i indiscutible tant l'avenç de la consciència independentista al si de la societat catalana com l'acceptació com més va més àmplia de bona part dels postulats de l'Esquerra Independentista i fins i tot l'augment de la identificació d'un nombre important de persones amb el nostre projecte polític, no ho és menys que el nivell de maduració del moviment, de clarificació estratègica, de capacitat d'incidència real i d'articulació organitzativa arreu dels Països Catalans en general no estan, ni de lluny al nivell de les circumstàncies històriques.

Fins i tot, a nivell teòric i de vegades pràctic, observem un retrocés pel que fa a algunes propostes d'articulació o de desplegament del moviment que, si es perllonguessin en el temps, suposarien un seriós entrebanc tant per a la construcció d'un veritable moviment polític, com per a la capacitat d'aquest d'esdevenir un element real de transformació.

És per això que des del MDT volem exposar alguns criteris sobre com, segons el nostre parer, caldria articular, d'acord amb els objectius de l'Esquerra Independentista i a partir del seu esforç col·lectiu, el Moviment d'Alliberament Nacional Català (MANC). No pretenem pas descobrir la sopa d'all, perquè cal ser ben conscients de dues tesis essencials:

- És la història, pròpia i aliena, qui ens mostra els diferents models a adoptar a partir de l'anàlisi de quins moviments, construïts sobre quines bases i en quines condicions han reeixit en els seus objectius i quins no han passat del simple testimonialisme o de l'activisme centrat en el mateix moviment.
- Entre el moviment i el conjunt de la societat s'estableix una relació dialèctica, de manera que l'estructura mateixa del moviment es modifica en funció dels canvis soferts per la realitat social que es pretén transformar, així com per la intensitat de l'enfrontament amb el poder establert. Com diu en Mandela «Gairebé sempre és l'opressor qui acaba determinant les formes de lluita que cal adoptar en cada moment».

A partir d'aquestes premisses i de les anàlisis de la conjuntura social, política i econòmica, entenem que cal accelerar la construcció del MANC amb el desplaça-

ment i articulació dels següents elements:

a) La construcció d'un referent polític de masses. Cap moviment no és capaç d'avançar vers els seus objectius si no disposa d'una eina bàsica que faciliti la identificació dels ciutadans amb els seus postulats. En la societat actual i amb les necessitats objectives del moviment mateix d'anar-se expandint sobre una base sòlida, amb una estructuració democràtica i amb avenços significatius pel que fa a les diferents lluites populars, aquesta identificació necessita recolzar-se sobre tres pilars:

- **L'enquadrament.** Cal una organització capaç de facilitar l'enquadrament militant d'una part significativa del nostre poble. Seríem estúpids si consideréssim que amb l'activitat (per mètica que pugués ser) de la insignificant minoria de persones disposades a enquadrar-se en organitzacions estratègiques en tenim prou per tirar un moviment endavant. Un moviment només reïx quan és capaç d'incorporar a la lluita, en diferents graus i moments, importants quantitats tant de persones actives en diferents àmbits de la vida social, cultural, veïnal, com de ciutadanes i ciutadans amb un objectiu polític, per difós que aquest, en un principi, pugui semblar.

Ens cal una organització de masses estructurada de manera democràtica (la qual implica, per exemple, l'existència d'organismes com l'assemblea nacional), no sotmesa als interessos partidistes d'un o altre col·lectiu, que faciliti la participació del màxim de persones —tota la seva militància— tant en el debat com en l'acció política, la qual cosa, com s'ha demostrat històricament, esdevé impossible si aquest referent de masses s'estructura com una coordinadora.

- **La mobilització.** Juntament amb les diferents organitzacions, plataformes o col·lectius de lluita sectorial, l'organització de masses s'ha d'anar erigint a ulls del conjunt del poble català en un referent de lluita que no supedita els interessos populars a l'estabilitat del sistema i al propi benefici, sinó que posa al damunt de la taula les contradiccions i misèries generades per l'ocupació i el capitalisme i proposa (i actua en conseqüència) la mobilització i la llui-

ta com a forma primordial de resposta.

- **La lluita institucional.** En el món actual, construir un referent de masses sense prendre part de la lluita institucional¹, és, senzillament, impossible. És, però, la mateixa organització de masses qui ha d'analitzar en cada lloc i en cada moment en quins àmbits de la lluita institucional cal ser presents i de quins es pot (o cal) prescindir. La lluita institucional és la clau de volta que permet passar d'un simple moviment reivindicatiu més o menys eteri a un moviment polític clarament identificable i, per tant, susceptible (entre moltes altres coses) d'erigir-se alhora en element de referència i en eina de transformació, a condició que no oblidem que al davant d'institucional, sempre col·loquem la paraula «lluita».

Cal, per tant, combatre la idea les tendències «tecnocràtiques», que tendeixen a deixar l'acció institucional a mans d'una minoria presumptament qualificada. La qualificació per a la lluita institucional la dóna la capacitat d'analitzar la realitat, d'interactuar amb diferents sectors de la societat i de dur a la institució el conflicte i la proposta de resolució en favor dels interessos populars.

Volem remarcar també la confusió i el greu error que suposa plantejar l'existència d'una sectorial de lluita institucional. Caldria preguntar als qui fan aquest plantejament quin exemples poden donar de moviments més o menys reeixits que s'hagin estructurat així, ja que tothom entén, en primer lloc, que, a diferència del que passa a les organitzacions polítiques convencionals i reformistes, els vessants mobilitzador i institucional del referent polític de masses d'un moviment d'alli-

[1] Sobre la lluita institucional se senten i es llegeixen encara afirmacions i anàlisis massa simplistes, en què és concebuda com una mena de dimoni que cal exorcitzar i, en el fons, se n'accepta la seva existència a contracor, com un mal menor. No serem nosaltres que negarem els perills que comporta un moviment exclusivament centrat en aquesta forma de lluita, però creiem que el conjunt del moviment hauria reflexionar-hi més en comptes de repetir tòpics suats, els quals són desmentats a la pràctica per l'actuació diària de les CUP. Remetem a l'article «Possibilitats, límits i contradiccions de la lluita institucional», aparegut a *La Veu* número 79, ja que considerem que és el primer intent de començar a superar l'anàlisi simplista de la lluita institucional.

berament són indestriables i tant l'un com l'altre abasten tots els diferents «sectors» (socials o temàtics) implicats en la lluita. A més, i en segon lloc, aquest plantejament no té compte el paper central, cohesionador i democràtic que representa tant aglutinar forces per participar en unes eleccions, com amortitzar els esforços fent dels avenços un pas endavant del conjunt del moviment. Com veurem més endavant, una «sectorial» és quelcom de ben diferent.

Pel que fa a la concreció d'aquest referent polític de masses, com ja hem comentat en altres articles, *el poble ha anat pel davant del moviment*, i a hores d'ara ja és del tot evident que, a ulls d'una part important de la ciutadania, la **Candidatura d'Unitat Popular (CUP)** és —o pot, amb més possibilitats que cap altra organització en cap altre moment de la història de l'EI, acabar sent— aquest referent. Entenem, doncs, que la màxima prioritat en el moment actual és aplegar el màxim d'esforços en la consolidació del projecte de la CUP, la seva implantació arreu del territori, el seu reforçament orgànic i la maduració de les seves propostes d'acció política.

b) Les organitzacions i col·lectius sectorials i les plataformes

Una «sectorial» (organització, plataforma o col·lectiu) és aquella que, per les seves característiques, o bé només s'adreça a un determinat sector de la societat (les dones, els joves, els estudiants...) o bé «s'especialitza» en uns determinats àmbits de lluita (la sindical i laboral, l'ecològica, la cultural...).

Aquestes sectorials poden prendre diferents formes (organitzacions, plataformes, sindicats...) i tenir diferents funcions, ja sigui a nivell tàctic, esdevenint eines d'incidència més enllà de l'àmbit concret de l'EI, o estratègic, reforçant les necessitats primordials del moviment a nivell estructural, de formació, lluita ideològica, etc.

Des del MDT considerem que, a partir de la realitat present i de les expectatives de lluita a curt i mitjà termini, caldria desplegar i/o reforçar les següents organitzacions sectorials i plataformes:

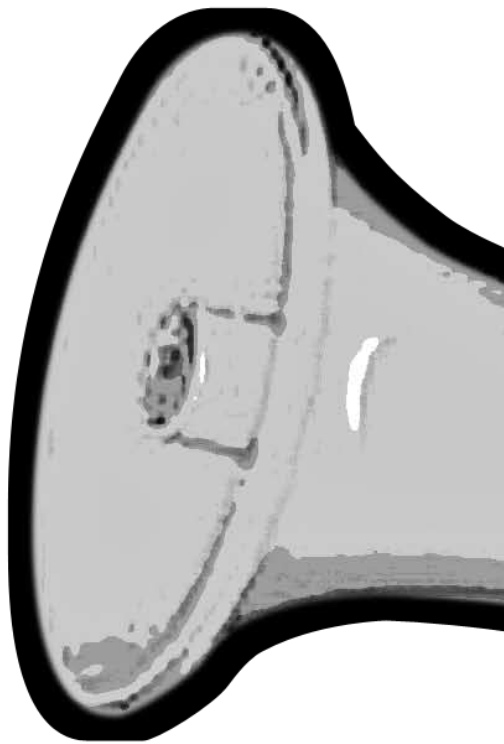
- **Organització de Dones de l'Esquerra Independentista.** De caràcter estratègic, la seva finalitat és centralitzar i dinamitzar la lluita per l'alliberament de gènere tant a nivell ideològic com agitatiu.
- **Organització de Joves de l'Esquerra Independentista.** No hi ha (ni n'hi han hagut mai) raons objectives ni mí-

nimament serioses per a la divisió. Cal avançar en una organització unitària que tingui com a objectiu fonamental la creació de futurs quadres polítics per al conjunt del moviment. Això hauria de ser compatible amb la possibilitat de, en un àmbit molt més tàctic i per tant més enllà de l'EI en sentit estricte, impulsar plataformes o assemblees àmplies de joves de caràcter reivindicatiu o agitatiu.

- **Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans.** Cal continuar treballant en aquesta organització que, des de l'Esquerra Independentista, haurà d'encapçalar la lluita per un ensenyament públic, laic i català, per la seva qualitat i per l'adaptació de la Universitat a les necessitats reals del poble català i no pas a les del capital. Un altre objectiu d'aquesta organització hauria de ser també crear també quadres polítics per al moviment, sobretot en l'àmbit de la lluita ideològica.
- **Sindicat nacional i de classe.** Com ja hem explicat en altres articles, cal anar avançant en la unitat i l'acció conjunta tant dels sindicats ja existents que responen a aquestes característiques (Intersindical-CSC, COS, IAC, FTC) com d'aquelles persones independentistes i d'esquerres actualment enquadrades en altres sindicats, amb l'objectiu de construir un sindicat nacional i de classe capaç de dinamitzar les lluites contra les agressions a la classe treballadora que s'aniran multiplicant en els propers anys. Tenint en compte la diversitat de pràctiques sindicals existents actualment al si del moviment, proposem la constitució, a cada comarca, vila, poble o barri, d'una **Taula sindical de l'Esquerra Independentista**, que agrupi i coordini els i les militants afiliats i afiliades als sindicats nacionals i de classe preexistents i/o del conjunt de militants de l'Esquerra Independentista en l'àmbit local en qüestió.
- **Organització antirepressiva (Alerta Solidària).** Cal reforçar aquesta eina de caràcter estratègic que haurà de poder articular la resposta a la repressió que l'activitat del conjunt de l'EI generarà.
- **Organitzacions sòcio-polítiques d'àmbit local (casals, ateneus...).** Cal fer un esforç de debat per adaptar-los a la realitat actual dels PPCC i de la mateixa EI, redefinint el seu paper i la seva interacció amb la resta del moviment, ja que, en molts casos i davant la feblesa general, van assumir un paper gairebé d'avantguarda o de referencialitat. Cal que des de dins de cada col·lectiu es faci un esforç per adaptar

aquesta valuosa eina d'incidència i aquestes infraestructures per tal que continuïn sent tan vàlides i efectives com sigui possible per al conjunt del moviment.

- **Les plataformes àmplies.** Són instruments de caràcter tàctic, és a dir, tot i poder estar impulsades en alguns casos per l'Esquerra Independentista, no s'adrecen a l'EI sinó a sectors molt més àmplis del nostre poble susceptibles de

ser puntualment mobilitzats en una lluita concreta. La seva funció és reivindicativa, d'emplaçament, de conscienciació i mobilització i, per tant, necessàriament, hi haurem de conviure amb persones procedents d'altres tendències polítiques amb les quals, més enllà de les diferències estratègiques, ens unirà la necessitat de dinamitzar una lluita concreta, tot i que segurament amb objectius diferents.

El correcte treball dins aquestes plataformes és una de les grans vies d'incorporació de nova militància al moviment i els seus èxits en la lluita són fonamentals per demostrar la viabilitat de les nostres propostes polítiques. Actualment, les més importants són la Plataforma pel Dret a Decidir (PDD), les plataformes en defensa del territori, la CAL i el moviment de lluita per la llengua i les plataformes pels drets laborals i socials.

Cal entendre, però, que es tracta evidentment de plataformes àmplies de dinàmiques i configuracions diferents. Així, mentre que les plataformes de defensa del territori i de defensa de la llen-

gua parteixen d'una especialització reivindicativa de caràcter sectorial, la PDD es proposa una confluència per a un objectiu polític tàctic (el dret decidir) però que és de caire global, és a dir suprasectorial.

c) El(s) partit(s) revolucionari(s)

Per al MDT, refundat des del 1998 com a Partit de la Revolució Socialista Catalana des de l'òptica leninista, **el Partit** és una organització d'avantguarda² que NO aspira a enquadrar el conjunt de la classe treballadora, sinó els i les revolucionari(e)s, aquelles persones disposades a **assumir tasques a nivell estratègic, com l'anàlisi i l'elaboració teòrica, l'elaboració de propostes de lluita política, la dinamització d'organitzacions sectorials i de masses,**

la formació de quadres, el suport a les infraestructures del moviment, etc.

El Partit entén la propaganda com a Propaganda Política, és a dir, com la difusió a través de revistes, llibres, webs, articles, xerrades, etc. de la seva ideologia i les seves propostes polítiques i programàtiques al conjunt del moviment polític i, per extensió, al conjunt del poble català.

El Partit no aspira a esdevenir un referent de masses i, per tant, realitza les seves activitats amb rigor i discreció, fent-se valer i apreciar per l'encert de les seves propostes i el compromís envers el conjunt del moviment dels seus militants. En aquest sentit, el

Partit aspira a articular eines d'incidència política i de participació popular que sí que hauran d'anar esdevenint elements de referencialitat per al conjunt del poble català.

En resum, en la mesura que la finalitat fonamental de l'actuació dels partits revolucionaris no és engrandir el partit sinó ajudar a fer rutllar el moviment, el seu objectiu no ha de ser sortir a la foto, és a dir, adquirir i guanyar referencialitat, ja que aquesta és la funció del referent de masses i les plataformes diverses,.

Hem utilitzat la denominació «el Partit» en singular i en cursiva perquè, al nostre entendre, és necessària la unió de tots els marxistes en una mateixa organització que sigui capaç d'abordar els objectius d'un

[2] Utilitzem, a falta d'una denominació millor, la denominació clàssica del leninisme, de partit o organització «d'avantguarda» que no s'ha d'entendre en el sentit etimològic militar sinó en el sentit «d'avançar-se», d'«anar al davant» en la previsió de futur dels fets socials i polítics i de les necessitats del moviment. Tal com desenvolupem tot seguit i també a l'hora de criticar a l'apartat D) el *dirigisme*, una organització d'avantguarda no és una organització «d'éssers superiors» envoltada de simples «satèl·lits» sinó una organització globalitzadora i dinamitzadora que s'especialitza en tasques de previsió i de dinamització, relacionant-se d'una manera dialèctica amb les diferents organitzacions i instàncies del moviment.

partit revolucionari, cosa que, ara per ara, encara no ha estat possible. Aquesta organització hauria d'incloure la militància de les actuals organitzacions estratègiques³ (Endavant, PSAN i MDT) i persones que no hi estan enquadrades.

d) La direcció política del moviment. L'esquema clàssic heretat de l'estalinisme, defensat per un sector de l'independentisme durant els anys 80, segons el qual el Partit dirigeix i la resta en són satèl·lits, s'ha demostrat històricament fracassat. I la raó és ben senzilla: aquest esquema nega la relació dialèctica entre Partit i Moviment, entre Tàctica i Estratègia, entre Objectius i Possibilitats.

El dirigisme és una desviació que cal combatre sense treva prengui la forma que prengui, ja que sovint tendeix a disfressar-se sota l'aparença contrària: **l'anarquit-zant**, (el «no cal una direcció política»). Aquest és, en realitat, un model encara més antidemocràtic ja que, en lloc d'assumir la necessitat de l'existència d'una direcció amb transparència, es pretén fer creure que aquesta no existeix amb el simple objectiu d'exercir-la sense contrastar-la amb la realitat i sense haver-ne de retre comptes. Històricament, aquesta ha estat la típica pràctica de sectors procedents de la petita burgesia que, en un acte d'altruisme revolucionari, «s'ofereixen» a les classes populars com a savis dirigents.

Pel que fa al model que diu deixar la direcció a les mans d'una coordinadora, un model que ha reconegut fracassat històricament, ve a ser si fa no fa el mateix. Una coordinadora és una eina útil per a la mobilització i poca cosa més. Ni permet el debat polític seriós, ni construir eines i infraestructures, ni analitzar en conjunt la societat i les tendències polítiques i econòmiques i formular-hi alternatives. En realitat, com s'ha vist en algunes experiències històriques, darrera la formulació de la coordinadora s'amaga molt sovint la preeminència d'una organització inqüestionada (militar o no) pel damunt dels criteris, les anàlisis, aportacions i sensibilitats del conjunt del moviment.

Des del MDT som de l'opinió que la **direcció política**, és a dir, la **responsable orgànica d'assumir tasques com l'articulació del debat polític, l'elaboració de propostes d'acció política i social a mitjà i llarg termini, l'elaboració de propostes programàtiques, la formació i enquadrament de la militància en organitzacions sectorials, etc.** es construirà mitjançant un **procés dialèctic amb el moviment i, per tant, hi tindran cabuda totes les persones que demostrin la seva capacitat en els diferents àmbits de lluita**. Pel que fa a la seva configuració, entenem que la unitat dels marxistes en un sol Partit Revolucionari, el desplegament d'eines de Lluita Ideològica i Recerca Estratègica, i un espai de debat periòdic del conjunt de l'EI són les claus per anar-hi avançant.

XAVI OCA

[3] En alguns àmbits del moviment s'usa el terme *organitzacions polítiques* per designar les organitzacions estratègiques i diferenciar-les, per exemple, de les sectorials. Considerem aquesta denominació confusa i errònia, entre d'altres raons, perquè les sectorials i el referent de masses també són organitzacions polítiques

Cal que la flama continuï cremant

A finals del mes de setembre de 2007, alguns «periodistes» del règim¹, coneguts per la seva connivència gens dissimulada amb els aparells repressius de l'Estat, anunciaven a so de bombo i platerets que la judicatura (fiscalia i l'Audiència Nacional) tenia previst actuar en totes les cremes que es fessin dels retrats del rei espanyol (i successor del dictador Franco) amb la mateixa contundència que en el cas del primer independentista citat, Jaume Roure.

Han passat molts mesos d'aleshores ençà i tot i que Jaume Roure i Enric Stern han estat condemnats amb penes-multes de 2730 euros i que el fiscal en demana una de 3.600 per als i les independentistes que van ser citades posteriorment en relació a les cremes solidàries del 22 de setembre a Girona, hem pogut observar una clara reculada en la virulència amb què se'ns havia amenaçat des de les institucions de l'Estat.

Si l'aparell judicial espanyol, que s'ha via pres aquest cas com un pols, no l'ha pogut mantenir ha estat fonamentalment per la resposta solidària arreu de país. Aquesta resposta solidària, encapçalada per Alerta Solidària, va dibuixar amb la llum de les flames simbòliques el mapa del nostre país i va aconseguir situar en l'agenda mediàtica el qüestionament de la monarquia espanyola.

Cal valorar, doncs, molt positivament la demostració de solidaritat que s'ha aconseguit organitzar al voltant d'Alerta Solidària i la campanya No al Rei. Ha estat un èxit perquè, malgrat que no estava preparada ni prevista i que sovint ha patit un cert grau d'improvisació, s'ha aconseguit desbordar l'aparell repressiu de l'Estat. A més, s'ha aconseguit també el suport públic i privat de nombroses persones més o menys vinculades al teixit associatiu de les nostres viles i ciutats.

Un altre aspecte positiu gens menyspreable ha estat el pòsit que deixa aquesta experiència de desobediència civil en petita escala, un pòsit que ens permet albirar les possibilitats i potencialitats d'aquesta forma de lluita, a condició que el moviment sàpiga analitzar-la correctament, és a dir, tenint en compte també quines han estat les seves mancances.

En aquest sentit, s'ha pogut constatar la necessitat de continuar treballant en l'àmbit de la lluita antirepressiva i solidària amb major continuïtat i constància en el temps, de manera que la nostra actuació no estigui totalment condicionada pel ritme que imposen els aparells repressius de l'Estat ni l'agenda mediàtica. És en aquest sentit que insistim en la necessitat que el conjunt de l'Esquerra Independentista col·labori i reforci Alerta Solidària, referent antirepressiu del moviment.

Hi ha hagut també mancances de tipus ideològic i polític en alguns sectors de l'Esquerra Independentista. Ens referim al fet que davant un panorama en què alguns articulistes i periodistes començaven a criticar clarament la monarquia espanyola, n'hi ha que van optar limitar l'abast de la campanya des del punt de vista dels continguts polítics i de la incidència social, de manera que la resposta només es circumscrigués als cercles més o menys propers de l'Esquerra Independentista.

Així, en lloc de dotar de continguts comprensibles per les classes populars dels Països Catalans la campanya solidària de rebuig a la monarquia espanyola, es va preferir explicar què era l'Esquerra Independentista i per qui estava formada. D'altra banda, mentre que el debat en alguns cercles era sobre la vigència de la monarquia, només la CUP va saber llançar la proposta de la construcció de la Repúbli-

ca dels Països Catalans des dels municipis per tal d'omplir de continguts polítics la protesta.

I ara què?

De cara al futur immediat, cal plantejar-se quina ha de ser l'actuació de l'Esquerra Independentista davant les sentències judicials condemnatòries. Ens referim a la qüestió si han de pagar les penes que se'ls imposin. Entenem que la diversitat ideològica i política i les diferents situacions laborals i familiars de les persones implicades fan impossible una resposta unitària en aquest sentit. En tot cas, sigui quina sigui la decisió que prenguin aquestes persones no ha de ser criticada i, per contra, se'ls ha de reconèixer la tasca feta fins ara, ja que gràcies a la seva acció desinteressada s'ha aconseguit aturar la repressió, mostrar les febleses del sistema repressiu espanyol i situar l'independentisme en l'agenda mediàtica.

Dit això, també considerem que cal donar suport a la línia política d'Alerta Solidària que desaconsella els pagaments de les sancions econòmiques i que, en tot cas, el moviment, i en concret l'organització antirepressiva, no les ha de sufragar.

Val a dir que aquesta línia ja fa temps que es porta a terme en algunes viles i barris davant les multes de caràcter administratiu, cosa que ha permès que els sectors més organitzats i conscients de les classes populars es plantegin la insubmissió davant aquesta mena de sancions (a Gornet de Besòs, Badalona, Mataró, Berga, Sants...). Tal com afirma Alerta Solidària, amb aquesta actitud conscient i coherent en surt reforçat el discurs de ruptura i transformació del nostre moviment, alhora que guanya credibilitat entre els sectors populars més conscients.

Crida a la unitat estratègica

*resolució de la X Assemblea Nacional de l'MDT
celebrada a Badalona el passat 19 de gener*

El Moviment de Defensa de la Terra, reunit en la seva Xa Assemblea ha pres la resolució següent:

La situació actual d'efervescència independentista arreu dels Països Catalans, que reclama actuacions coherents de gran abast, i la importància de garantir el desenvolupament estable de projectes unitaris emergents, com ho són les CUP, demana de la nostra organització, i del conjunt de l'esquerra independentista, un exercici de responsabilitat que ens porta a formular de manera oberta i clara una crida adreçada a tota la militància de l'esquerra independentista de referent marxista, especialment l'enquadrada a Endavant (OSAN) i al PSAN, a establir unes bases sòlides per a la unitat estratègica.

La nostra crida és sincera i seriosa. No es vol limitar a una simple unitat en el camp de l'agitació i la propaganda, sinó que s'adreça a establir les bases d'una acció estratègica permanent, continuada i coherent. A l'hora d'avançar aquesta proposta som conscients de les diferències que existeixen en aspectes tàctics, en estils de treball i en sensibilitats entre les diferents organitzacions estratègiques, però també prenem en consideració el fet que la manca d'elements d'unitat pot portar a accentuar de manera artificial i exagerada algunes diferències, amb el perill que això pot comportar per als projectes unitaris ja en funcionament i amb importants perspectives de futur.

D'altra banda, no cal deixar de considerar que l'existència en l'escena política d'un sobiranisme burgès amb una influència creixent (una forma de

sobiranisme que pot portar la nació catalana a un carreró sense sortida), demana una unitat política consistent. La unitat estratègica de la militància marxista de l'esquerra independentista cal, doncs, que s'articuli, d'acord amb el context polític que hem exposat, sobre la base d'un pacte estratègic prou sòlid, dins el qual es proposin condicions d'harmonització política conjunta per al desenvolupament dels projectes unitaris, i sense excloure la possibilitat d'integració en una sola organització.

En aquesta nostra crida volem deixar ben clar i explícit que, en justa consideració a aquest fi superior que és la unitat estratègica, la nostra organització està disposada a abandonar la pròpia identitat i el propi nom per a assumir una nova identitat compartida que, augmentant la influència de les persones i organitzacions preexistents, ens agrupi de manera conjunta i doni una força i una influència sensiblement multiplicades a aquest nou instrument estratègic comú.

És amb aquesta intenció que establim contactes amb les organitzacions abans esmentades per posar en comú aquesta nostra voluntat i definir les bases de la unitat estratègica. Pensem que en el passat, experiències com la unificació de JIR-Maulets han resultat reeixides i positives per al moviment i que, per tant, postergar aquest objectiu és un acte irresponsable envers el conjunt de l'Esquerra Independentista.

BADALONA (PAÏSOS CATALANS),
19 de gener de 2008

